

Як Марчик Мурчиком був

Юлія Смаль

Марко, маленький хлопчик, був дуже неслухняним — і мами не слухається, і з друзями свариться, навіть бабуса, й та ображається на онука. Все вже пробували з тим Марком, і купували подарунки, і давали цукерки, щоб був хорошим, і хвалили, а він усе не слухався. Часто мама, розгнівавшись на неслухняного сина, казала йому:

— Навіть Мурко, і той би з тобою сварився, якби умів говорити, — а Мурко в цей час тільки уважно дивився на хлопчика.

І от, одного вечора, Марко, як завжди, не хотів складати свої іграшки, коли мама сказала, що час спати. Що вже його не попросили, що вже його не посварили, а він — ні, та й усе, не буду складати! Мама знову поскладала іграшки сама, тільки сказала:

— Ну все, край прийшов моєму терпінню! Ніяких подарунків більше! Ніяких цукерок! Ніяких прогулянок! Ти покараний!

— Ну й добре, — буркнув Марко. — Буде більше часу гратися, а цукерки псують зуби, — ніщо не могло засмутити неслуха.

Прийшла ніч, укрила всіх чорною ковдрою. Заснув і Марко. Снилися йому чудернацькі сни, такі чудернацькі, що й не розказати. Прокинувся від маминого:

— Марку, сину, прокидайся! Сніданок готовий!

Хлопчик солодко потягнувся, зігнув спину, порухав пальцями, покрутив шию, аж у ній хруснуло. Та раптом почув:

— Привіт, мамо, а я вже встав, ліжечко застелив, умився, — Марко аж присів: як ліжечко? Як це вмився? Якщо Марко вже на кухні, то хто ж він? З переляку хлопець не одразу придивився до своїх рук... А подивитись було на що. Замість рук він побачив руді в смужку лапки, а на пальцях, замість звичних нігтиків — кігті. Марко схопився і побіг на кухню: мамо, рятуй!

— Мамо, мамо, це я твій син! — хотів було вигукнути Марко, та вийшло тільки дзвінке — М'яу— м'яу, м'яу-м'яу!

— Мурку, що сталося? — засміялась до кота мама. — Ти їсти хочеш? Чи пити?

— Ні, ні, не хочу їсти! Мамо, цей хлопчик — несправжній Марко, це я — я Марко! — сказав би неслухняний хлопчик, якби зміг сказати щось, крім свого : м'яв!

Мама насипала в котячу миску котячих консервів, налила свіжої води, а сама відвернулася до хлопчика, що сидів за столом, щоб налити йому чаю. Вони про щось собі говорили. Мама хотіла помити посуд, та хлопчик сказав, що помие сам. Тут на кухню вийшла ще й бабуса, а там і тато. Усі дивувались з чарівних Маркових змін: з найбільшого неслуха в цілому світі за одну ніч хлопчик став найчемнішою дитиною.

— Марку, — казала бабуса. — Мені треба було б до магазину сходити, допоможеш?

— Так, — відповідав той, йшов з бабусею і допомагав їй нести торбу додому.

— Сину, — питав тато. — Хочеш допомогти полагодити велосипед?

— Егеж, — у відповідь.

— Марчику, — кликала мама. — Ходи-но, допомагатимеш мені, я митиму посуд, а ти витиратимеш тарілки!

— Вже біжу, — гукав у відповідь самозванець.

А Мурчик тихенько зітхав у своєму котячому кутку. Весь день він пролежав, звернувшись калачиком. "Шкода, що коти не вміють плакати, — думав хлопчик. — Може хоч тоді усі б зрозуміли, що я несправжній кіт, а хлопчик, їхній син. Хоча навіщо їм такий син. От, цей прибирає, допомагає, ні з ким не свариться, не бешкетує. Ні, вони ні за що в світі не захочуть назад справжнього Марка. Видно, доведеться мені котом і померти".

Ніхто не знав, які сумні думки думає рудий у смужку кіт Мурко. От би здивувалась мама, от би здивувався тато, а вже що бабуся здивувалася б, то й не сказати, як!

— Ну що, — присів біля нього Марко-несправжній. — Не солодко тобі?

— М'яв, — покрутив скрушно головою Марко-кіт.

— І мені не дуже, — погодився хлопчик, як дві краплі води схожий на справжнього Марка. — Цілий день ходи, говори, допомагай усім, замість того, щоб лежати собі тихенько, чекати обіду.

— М'яв, — відповів кіт, і знову скрушно похитав головою, що означало: "Краще б я вже ходив, говорив і допомагав, ніж довіку бути котом!".

— То як, міняємося назад, чи ти ще подумаєш? — запитав, нарешті хлопчик.

— М'яв? — аж підвівся на усі чотири лапки Марко, що означало: "То ти — Мурко?"

— Авжеж, я, — погодився той.

Хлопчик не знав, що думати: кіт-чарівник? Перетворив неслуха в себе, а сам став хлопчиком? Цього ж не може бути! Так не буває. Потім знову подивився на свої смугасті лапки і з надією м'явкнув до Мурчика-Марчика.

— Ну, гаразд, але ж гляди, бо мені знову доведеться стати Марчиком!

Сонечко знову лоскотнуло по носі, з кухні долинуло мамине:

— Марчику! Пора вставати! Сніданок на столі!

Він солодко потягнувся, примружився, усміхнувся, та раптом згадав дивний сон, подивився на руки, — фуф. Руки, як руки! Жодної смужечки. Хотів ще повалятись у ліжечку, та раптом двері прочинились, в них зазирнула руда морда Мурчика: "М'яв?", — спитав він.

— Встаю, встаю, — гукнув Марко, схопився з ліжка, застелив його і побіг у ванну вмиватися.